

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Petra Šebka a soudců Mgr. Jana Jiráska, Ph.D., a JUDr. Terezy Matuškové v právní věci

navrhovatelů: **a) Pro Modřice z. s., IČO: 19098651**
 sídlem Brněnská 355, 664 42 Modřice
b) MUDr. Stanislav Špelda
 bytem Benešova 170, 664 42 Modřice
oba zastoupení advokátkou Mgr. Lenkou Kotulkovou
 sídlem Kopečná 241/20, 602 00 Brno

proti
odpůrci: **město Modřice, IČO 00282103**
 sídlem náměstí Svobody 93, 664 42 Modřice

za účasti: **Alice Přichystalová**
 bytem Brněnská 532, 664 42 Modřice

o návrhu na zrušení části opatření obecné povahy – změny č. 1a územního plánu Modřice vydané Zastupitelstvem města Modřice dne 17. 3. 2025 v rozsahu vymezení koridoru DZ11, koridoru pro vysokorychlostní železniční trať Brno – Šakvice, a koridoru DS14, koridoru pro jižní tangentu,

takto:

- I. Opatření obecné povahy – změna č. 1a územního plánu Modřice vydaná Zastupitelstvem města Modřice dne 17. 3. 2025 **se** dnem právní moci tohoto rozsudku **ruší** v rozsahu vymezení
- a) koridoru DZ11, koridoru pro vysokorychlostní železniční trať Brno – Šakvice, a
 - b) koridoru DS14, koridoru pro jižní tangentu.

- II. Odpůrce **je povinen** zaplatit navrhovatelům náhradu nákladů řízení ve výši 27 532 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám advokátky Mgr. Lenky Kotulkové.
- III. Osoba zúčastněná na řízení **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. V této věci soud podrobil přezkumu část opatření obecné povahy – změnu č. 1a územního plánu Modřice vydanou Zastupitelstvem města Modřice dne 17. 3. 2025 („změna č. 1a“). Konkrétně se zabýval koridorem pro vysokorychlostní železniční trať DZ11 a koridorem pro tzv. jižní tangentu DS14. Tyto koridory byly doposud v územním plánu Města Modřice vedeny jako územní rezervy a změnou č. 1a byly nově vymezeny jako návrhové koridory.
2. V procesu pořizování změny č. 1a nebylo zpracováno vyhodnocení vlivů této koncepce na životní prostředí (*Strategic Environmental Assessment, SEA*). Podstatou sporu o zákonnost napadené části změny č. 1a byla především otázka, zda Krajský úřad Jihomoravského kraje („krajský úřad“) dostatečně odůvodnil své stanovisko, v němž neuplatnil požadavek na zpracování vyhodnocení SEA.

II. Návrh

3. Navrhovatelé nejprve obsáhle zasadili svůj případ do kontextu přijímání Zásad územního rozvoje Jihomoravského kraje („ZÚR JMK“) a jejich aktualizací a dále popsali průběh pořizování změny územního plánu Modřice včetně jejího rozdělení na změnu č. 1a a 1b. Poté se věnovali své aktivní procesní legitimaci. Navrhovatel a) je spolkem založeným pro ochranu přírody a krajiny, pro ochranu a zkvalitňování životního prostředí, ochranu lidského zdraví, pro prosazování a ochranu veřejných zájmů, pro ochranu zvířat a ovzduší, jeho cílem je mimo jiné účastnit se procesu vydávání opatření obecné povahy a procesů EIA a SEA. Zájmovým územím spolku jsou Modřice a jejich okolí. Předseda spolku a řada členů vlastní nemovitě věci v blízkosti koridoru DZ11. K aktivní procesní legitimaci spolku navrhovatel a) odkázal na judikaturu Ústavního soudu a Nejvyššího správního soudu. Navrhovatel b) vlastní ve společném jmění manželů pozemek a rodinný dům v blízkosti koridorů DZ11 a DS14. Napadená část změny č. 1a zasahuje do veřejných subjektivních práv navrhovatelů, neboť má negativní vliv na životní prostředí a kvalitu bydlení. Neprovedením vyhodnocení SEA byl popřen princip minimalizace vlivu zásahu na přírodu a zdraví členů navrhovatele a) a navrhovatele b).
4. Navrhovatelé dále „pro úplnost“ namítli, že označení „DZ – VRT Brno – Šakvice“ je v rozporu se zněním ZÚR JMK po jejich aktualizaci 3a („A3a ZÚR JMK“), v nichž je uvedeno označení „DZ11, VRT Brno – Rakvice“. Rovněž označení „DS14, koridor pro jižní tangentu“ je v rozporu s A3a ZÚR JMK, kde je tento koridor vymezen jako dálnice DS 14 D52/JT Rajhrad – Chrlice II (D2). Symbol „JT“ uvedený v A3a ZÚR JMK je navíc zavádějící, neboť se o žádnou tangentu nejedná. Výrok změny č. 1a byl zpracován v rozporu s § 16 vyhlášky č. 500/2006 Sb., o územně analytických podkladech, územně plánovací dokumentaci a o způsobu evidence územně plánovací činnosti, neboť neobsahuje pouze měněné části územního plánu, nýbrž je tvořen úplným zněním územního plánu s vyznačením změn. To má být však až součástí odůvodnění změny územního plánu.
5. Podstata argumentace navrhovatelů pak spočívala v tom, že změna č. 1a byla přijata bez vyhodnocení SEA, neboť krajský úřad jeho provedení nepožadoval. Krajský úřad však postupoval nezákonně, jelikož nepracoval s kritérii vymezenými v příloze č. 8 k zákonu č. 100/2001 Sb., o posuzování vlivů na životní prostředí a o změně některých souvisejících zákonů (zákon o posuzování vlivů na životní prostředí), nesprávně odkázal na § 55 odst. 3 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), a nezohlednil úkoly spojené

s vyhodnocením SEA vyplývající z bodu 102 písm. b) ZÚR JMK a z bodu 129b písm. d) a e) ZÚR JMK ve znění první a třetí aktualizace. K tomu navrhovatelé odkázali na judikaturu správních soudů, konkrétně na rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 26. 11. 2024, č. j. 66 A 1/2023-224, a na něj navazující rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 6. 2025, č. j. 3 As 267/2024-68, ve věci *Moravské Knínice II*, dále na rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 27. 6. 2025, č. j. 73 A 3/2024-277, a na něj navazující rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2026, č. j. 4 As 164/2025-95, ve věci *Bořitov*. Na podporu své argumentace navrhovatelé odkázali též na metodické sdělení Ministerstva pro místní rozvoj a Ministerstva životního prostředí, na evropské směrnice a na metodický dokument Evropské komise. Navrhovatelé závěrem k tomuto bodu uvedli, že posouzení SEA pro ZÚR JMK a jejich aktualizace je neúplné a provedené na základě překonaných metod hodnocení, a soud by měl přezkoumat vyhodnocení SEA pro ZÚR JMK a A3a ZÚR JMK, jak to ostatně učinil krajský soud ve věci *Moravské Knínice II*. Nezákonnost vyhodnocení SEA k územně plánovací dokumentaci kraje přímo způsobuje nezákonnost této územně plánovací dokumentace, na kterou pak nemohou zákonně navazovat územně plánovací dokumentace obcí.

6. V následující části návrhu navrhovatelé namítli, že odpůrce nezákonně vypořádal námítky navrhovatele b). Navrhovatel b) podal 19 námitek, přičemž odpůrce o nich nezákonně rozhodl jedním výrokem. V námitce č. 2 navrhovatel b) namítal absenci provedení vyhodnocení SEA. Odpůrce však k tomu jen odkázal na nezákonné stanovisko krajského úřadu. V námitce č. 3 navrhovatel b) upozorňoval na nezákonný postup pořizovatele, který dopisem ze dne 14. 8. 2023 úkoloval zpracovatele, aniž by jeho pokyny byly předtím schváleny zastupitelstvem odpůrce. Vypořádání této námítky nemá dle navrhovatelů oporu ve skutkovém stavu a je nezákonné, neboť rozhodování o věcném obsahu a rozsahu územního plánu nebo jeho změny je výhradním právem zastupitelstva obce. Námitky č. 6 a 7 nebyly odpůrcem vůbec vypořádány. Námitka č. 19 týkající se postupu Krajské hygienické stanice Jihomoravského kraje („KHS JMK“) pak byla nezákonně vypořádána tak, že směřuje proti činnosti KHS JMK, a je proto irelevantní.
7. Závěrem navrhovatelé znovu argumentovali, že napadená část změny č. 1a je nezákonná, neboť ve vztahu ke koridoru DZ11 nebyly splněny úkoly pro územní plánování stanovené v čl. 129b písm. d) první aktualizace ZÚR JMK („A1 ZÚR JMK“).
8. Z uvedených důvodů navrhovatelé navrhli, aby soud změnu č. 1a zrušil v napadeném rozsahu.

III. Vyjádření odpůrce

9. Odpůrce ve vyjádření k návrhu uvedl, že krajský úřad jako nadřízený orgán územního plánování posuzoval oba koridory dle aktuálního znění ZÚR JMK, jednoznačně je identifikoval a potvrdil, že jejich vymezení je v souladu s nadřazenou územně plánovací dokumentací. Použití dřívějšího nebo zkráceného slovního označení koridorů proto nemělo žádný vliv na jejich totožnost, polohu, rozsah ani právní účinky. Odpůrce má též za to, že neporušil § 16 vyhlášky č. 500/2006 Sb. a postupoval v souladu s § 13, § 14 a přílohou č. 7 této vyhlášky.
10. Posouzení, zda má být změna č. 1a vyhodnocena z hlediska vlivů na životní prostředí, náleželo výhradně krajskému úřadu. Odpůrce ani pořizovatel nebyli oprávněni nahradit odborný úsudek krajského úřadu svým vlastním. Krajský úřad nadto ve věci vydal několik stanovisek, přičemž za zásadní odpůrce považuje poslední stanovisko ze dne 28. 8. 2023, č. j. JMK 128619/2023, vydané po podstatné úpravě návrhu – rozdělení změny územního plánu na změnu č. 1a a č. 1b. V tomto stanovisku krajský úřad provedl posouzení s přiměřeným využitím kritérií v příloze č. 8 zákona o posuzování vlivů na životní prostředí. Dospěl k závěru, že samostatné vyhodnocení SEA změny č. 1a by s ohledem na předchozí posouzení koridorů na úrovni ZÚR JMK a na míru dostupných podkladů nepřineslo relevantní nové poznatky. Není tedy pravda, že by krajský úřad odmítl zpracování SEA automaticky poukazem na § 55 odst. 3 stavebního zákona. Změna č. 1a nevychází z toho, že vlivy identifikované v ZÚR JMK jsou již bezesbýtku vyřešeny, ale že musí být

řešeny v navazujících stupních přípravy. Proto ve svém výroku stanovila podmínky pro navazující projektovou dokumentaci, které ukládají minimalizovat dopady na obytnou zástavbu, zajistit protihluková a krajinářská opatření, zachovat nebo nahradit průchodnost území a vytvořit územní podmínky pro nadstandardní protihlukové řešení, včetně překrytí, tunelu nebo tubusu. Navrhovatelé ve skutečnosti nahrazují odbornou úvahu krajského úřadu vlastním závěrem, že přítomnost koridorů DZ11 a DS14 musela automaticky vést ke zpracování SEA. Taková automatická povinnost nevyplývá ani z rozsudku Nejvyššího správního soudu ve věci *Moravské Knínice II*. Argumentace navrhovatelů proti zákonnosti ZÚR JMK jde mimo předmět řízení a nemůže založit nezákonnost změny č. 1a.

11. Rozhodnutí o námitkách není dle odpůrce nezákonné ani nepřezkoumatelné. K námitce týkající se vyhodnocení SEA odkázal na svou výše uvedenou argumentaci. K námitce č. 3 odpůrce poukázal na § 53 odst. 1 ve spojení s § 55b odst. 10 s tím, že šlo o zákonný postup, který byl potvrzen Krajským soudem v Brně v rozsudku ze dne 3. 9. 2025, č. j. 67 A 4/2025-424. Námitky č. 6 a 7 pouze doplňují námitku č. 5, kterou odpůrce komplexně vypořádal. Námitka č. 19 směřovala obecně proti činnosti KHS JMK a nikoliv proti změně č. 1a.
12. Úkoly pro územní plánování vyplývající ze ZÚR JMK byly dle odpůrce splněny. K tomu odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 6. 2026, č. j. 8 As 22/2025-64. Ve vztahu ke koridoru DZ11 odpůrce poukázal na kapitolu 3.2 výroku změny č. 1a, kde byly stanoveny konkrétní podmínky pro navazující rozhodování v území. Kromě toho došlo k nahrazení územní rezervy návrhovým koridorem a k jeho grafickému vymezení v podrobnostech územního plánu, ke zpřesnění dle odborných podkladů a požadavků investora, ke koordinaci s další dopravní infrastrukturou a k vymezení záměru jako veřejně prospěšné stavby. Nadřízený orgán územního plánování – krajský úřad nadto ve svém stanovisku konstatoval, že změna č. 1a ve vztahu ke koridoru DZ11 respektuje úkoly pro územní plánování vyplývající ze ZÚR. Proces EIA pak není ve změně č. 1a považován za náhradu územního plánování, ale za navazující nástroj. Ve vztahu ke koridoru DS14 navrhovatelé konkrétně neuvádějí, který úkol vyplývající ze ZÚR JMK nebyl splněn.
13. Ze všech výše uvedených důvodů odpůrce navrhl, aby soud návrh zamítl.

IV. Vyjádření osoby zúčastněné na řízení a replika navrhovatelů

14. Osoba zúčastněná na řízení uvedla, že podporuje podaný návrh. Nemovitost, kterou vlastní, je vystavena akustické zátěži ze silnice III/15268, silnice I/52, silnice II/152, železniční trati Brno – Břeclav a leteckého koridoru letiště Brno-Tuřany. Dle strategických hlukových map je imisní a hluková situace v této lokalitě dlouhodobě stabilizovaná na kritické hodnotě 70-75 dB škodlivé lidskému zdraví. Změna č. 1a v tomto zatíženém území vymezuje mezinárodní koridor DZ11 a jižní tangentu DS14 a současně dochází ke zvýšení kapacity sběrný šrotu z 29 000 na 69 000 tun ročně s dopadem na hluk železniční vlečky. Účelové přijetí A3a ZÚR JMK umožnilo vyhnout se podpovrchové variantě koridoru DZ11 a investor nyní za nadstandardní opatření prohlašuje obyčejnou 5 m betonovou zeď. V důsledku této změny ZÚR JMK byl odpůrce povinen trvat na vyhotovení samostatného posouzení SEA. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 21. 6. 2012, č. j. 1 Ao 7/2011-526, zrušil původní ZÚR JMK právě pro nedostatečné posouzení kumulativních vlivů na životní prostředí, přičemž odpůrce byl tehdy jedním z navrhovatelů poukazujících na vadné vyhodnocení SEA. Je morálním paradoxem, že odpůrce v nynější věci postupuje zcela identicky, rezignuje na vlastní hodnocení synergických vlivů dopravy na své občany a schvaluje územní plán na základě nezákonného stanoviska krajského úřadu. Osoba zúčastněná na řízení navrhla, aby soud změnu č. 1a v napadeném rozsahu zrušil.
15. Navrhovatelé podali k vyjádření odpůrce repliku, v níž setrvali na své argumentaci. Na její podporu poukázali na rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 26. 6. 2025, č. j. 67 A 3/2023-501, a na něj navazující rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 6. 2026, č. j. 3 As 102/2025-89, ve věci

Kuřim II. Stanovisko krajského úřadu ze dne 28. 8. 2023 se dle svého výroku mělo týkat rozdělení změny č. 1 na změnu č. 1a a 1b, nicméně jeho odůvodnění se věnuje celé změně č. 1a. Navrhovatelé mají za to, že i toto stanovisko je nezákonné, neboť povinnost provést vyhodnocení SEA v daném případě vyplývá již z § 10a odst. 1 bod a) zákona o posuzování vlivů na životní prostředí. Pokud krajský úřad svůj závěr o neprovedení vyhodnocení SEA vázal na posouzení věci dle kritérií v příloze č. 8 téhož zákona, jde o nezákonný postup. Krajský úřad navíc posouzení dle těchto kritérií reálně neprovedl, odůvodnění je v tomto směru nekonkrétní a nepřezkoumatelné. V dalším navrhovatelé opakovali (byť jinými slovy) a rozměňovali svou argumentaci napadáním jednotlivých vět a výrazů obsažených ve vyjádření odpůrce. Upřesnili pouze, že podstatou návrhového bodu týkajícího se nevypořádání námítky č. 3 je skutečnost, že pokyny byly předány pořizovatelem zpracovateli v době, kdy tyto pokyny byly pouze pracovním materiálem, a ne schváleným úředním dokumentem. Závěrem poukázali na závazný úkol pro územní plánování v bodě 102 písm. b) ZÚR JMK, který se týká dálnice D52 a který změna č. 1a ani nezmiňuje.

V. Posouzení věci

16. Odpůrce nevznesl námítky proti aktivní procesní legitimaci navrhovatelů a ani soud ohledně této otázky nemá pochybnosti. Jelikož i ostatní podmínky řízení byly splněny, soud návrh věcně posoudil. Učinil tak bez jednání podle § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní („s. ř. s.“), neboť s tímto postupem vyslovili účastníci a osoba zúčastněná na řízení souhlas, přičemž soud rozhodoval na základě správního spisu a listin, které jsou účastníkům známy (listiny předložené v řízení před soudem byly účastníkům vzájemně přeposlány). Důkazy předložené navrhovateli jsou přitom v naprosté většině součástí správního spisu, jímž se v soudním řízení správním dokazování zásadně neprovádí. Soud k tomu neshledal důvod ani v tomto případě. Neprovedení důkazů navrhovatelů č. 11 a 12 soud odůvodňuje níže v související pasáži rozsudku. Pro nadbytečnost soud neprovedl důkaz ani listinami předloženými osobou zúčastněnou na řízení, neboť pro posouzení věci není podstatný letecký snímek lokality, ani výřezy z hlukových map.
17. Návrh je důvodný.

V./A) Nesprávné označení koridorů a vada výroku

18. Skutečnost, že napadené koridory DZ11 a DS14 jsou ve změně č. 1a označeny jinak než v nadřízené územně plánovací dokumentaci – ZÚR JMK, soud nepovažuje za vadu, která by měla za následek nezákonnost změny č. 1a v napadeném rozsahu. Tak by tomu bylo pouze tehdy, pokud by samo použité označení vedlo k nesrozumitelnosti změny č. 1a nebo k závěru o tom, že je změna č. 1a v rozporu s nadřízenou územně plánovací dokumentací. Z ničeho však nevyplývá, že by užití označení mělo takové důsledky. Ostatně sami navrhovatelé v tomto směru nic netvrdí. Nespokojenost navrhovatelů ohledně označení JT (jižní tangenta) pak míří vůči A3a ZÚR JMK, která není předmětem tohoto řízení.
19. K otázce podoby výroku změny územního plánu lze uvést, že ani obecná úprava v zákoně č. 500/2004 Sb., správní řád, ani speciální ustanovení ve stavebním zákoně výslovně neupravují, jak by měl výrok změny územního plánu vypadat. To nelze dovodit ani z ustanovení § 55 odst. 6 stavebního zákona, podle něž se změna územního plánu včetně zkráceného postupu pořizování změny zpracovává, projednává a vydává v rozsahu měněných částí. Toto pravidlo totiž není požadavkem na konkrétní formu zpracování navrhovaných změn, nýbrž požadavkem garantujícím věcné omezení změnového řízení pouze na konkrétní části územního plánu (viz rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 3. 9. 2025, č. j. 67 A 4/2025-424, týkající se téhož opatření obecné povahy). Totéž lze konstatovat i o § 16 vyhlášky č. 500/2006 Sb., podle níž se změna územního plánu vydává v rozsahu měněných částí územního plánu. Argumentaci navrhovatelů by tak nasvědčovala pouze příloha č. 7 bod II odst. 1 písm. f) vyhlášky č. 500/2006 Sb., podle níž má textová část odůvodnění změny územního plánu obsahovat text s vyznačením změn. Dalo by se tedy říci, že požaduje-li právní úprava, aby součástí odůvodnění změny územního plánu byl text

s vyznačením změn, pak by výrok změny územního plánu měl vypadat jinak. Jde však pouze o úvahu na základě podzákoného předpisu upravujícího náležitosti odůvodnění změny územního plánu. Jestliže sama zákonná úprava ohledně podoby výroku změny územního plánu mlčí, nelze z této úpravy dovozovat žádné pozitivní povinnosti. Podoba výroku změny územního plánu je tak omezena pouze obecným požadavkem na určitost a srozumitelnost regulace. Jedině v případě, kdy by zvolený způsob formulace výroku změny územního plánu vedl k neurčitosti či nesrozumitelnosti územního plánu, byl by dán důvod pro zásah soudu.

20. V nyní projednávané věci soud z textové části změny č. 1a zjistil, že jde o dokument o 84 stranách obsahující úplné znění územního plánu, v němž jsou provedené změny vyznačeny barevně a přeškrtnutím. Na poslední straně je uveden seznam čtyř změnových výkresů. Tento způsob zpracování sám o sobě nevylučuje, aby byly měněné části územního plánu jednoznačně identifikovatelné. Současně ve vztahu k napadeným částem změny č. 1a nezpůsobuje neurčitost či nesrozumitelnost výsledné podoby územního plánu. Navrhovatelům pak nelze přisvědčit v tom, že změna č. 1a byla vydána v rozporu s § 16 vyhlášky č. 500/2006 Sb., neboť ten konkrétní podobu výroku změny územního plánu závazně neurčuje.

V./B) Neprovedení vyhodnocení SEA a nesplnění úkolů ZÚR JMK pro územní plánování

V./B/1) Aplikovatelná právní úprava

21. Podle § 10a odst. 1 písm. a) zákona o posuzování vlivů na životní prostředí jsou předmětem posuzování vlivů koncepcí na životní prostředí mimo jiné koncepce, které stanoví rámec pro budoucí povolení záměrů uvedených v příloze č. 1 v oblasti územního plánování; tyto koncepce podléhají posuzování vždy.
22. V příloze č. 1 tohoto zákona jsou pod bodem 44 uvedeny celostátní železniční dráhy a pod bodem 47 dálnice I. a II. třídy.
23. Podle § 10i odst. 2 věta třetí téhož zákona stanoví při pořizování změny politiky územního rozvoje, změny územního rozvojového plánu, změny zásad územního rozvoje a při pořizování územního plánu a jeho změny ministerstvo nebo orgán kraje na základě kritérií uvedených v příloze č. 8 k tomuto zákonu případný požadavek na zpracování vyhodnocení vlivů na životní prostředí.
24. V příloze č. 8 k témuž zákonu jsou uvedena následující kritéria:
1. Obsah koncepce, zejména s ohledem na:
 - a. účelnost stanovených variant řešení k dosažení sledovaných cílů koncepce;
 - b. míru, v jaké koncepcí stanoví rámec pro záměry a jiné činnosti, a to buď vzhledem k jejich umístění, povaze, velikosti a provozním podmínkám nebo z hlediska požadavků na přírodní zdroje;
 - c. míru, v jaké ovlivňuje jiné koncepce;
 - d. význam koncepce pro začlenění požadavků na ochranu životního prostředí a veřejné zdraví, zejména s ohledem na podporu udržitelného rozvoje;
 - e. vliv koncepce na udržitelný rozvoj dotčeného území (včetně sociálně-ekonomických aspektů);
 - f. problémy životního prostředí a veřejného zdraví, které jsou závažné pro koncepci;
 - g. význam koncepce pro implementaci požadavků vyplývajících z právních předpisů Evropského společenství týkajících se životního prostředí a veřejného zdraví (např. plány a programy v oblasti odpadového hospodářství nebo ochrany vod).
 2. Charakteristika vlivů koncepce na životní prostředí a veřejné zdraví a charakteristika dotčeného území, zejména s ohledem na:

- a. pravděpodobnost, dobu trvání, četnost a vratnost vlivu;
 - b. kumulativní a synergickou povahu vlivu;
 - c. přeshraniční povahu vlivu;
 - d. rizika pro životní prostředí a veřejné zdraví vyplývající z provedení koncepce (např. při přírodních katastrofách, při haváriích);
 - e. závažnost a rozsah vlivu (velikost území a počet obyvatel, který by mohl být pravděpodobně zasažen);
 - f. důležitost a zranitelnost oblasti, která by mohla být zasažena, s ohledem na:
 - i. zvláštní přírodní charakteristiku nebo kulturní dědictví,
 - ii. hustotu obyvatel, osídlení a míru urbanizace,
 - iii. překročení norem kvality životního prostředí nebo mezních hodnot,
 - iv. kvalitu půdy a intenzitu jejího využívání;
 - v. dopady změny klimatu;
 - g. dopad na oblasti nebo krajiny s uznávaným statusem ochrany na národní, komunitární nebo mezinárodní úrovni.
3. Předpokládaný přínos posouzení koncepce ve vztahu k posouzení jiných koncepcí zpracovávaných na odlišných úrovních v téže oblasti.
4. Vztah k jiným koncepcím či jejich změnám, včetně těch, jejichž provedení je zamýšleno, a které jsou příslušnému úřadu známy.
25. Podle § 19 odst. 2 stavebního zákona je úkolem územního plánování také posouzení vlivů politiky územního rozvoje, územního rozvojového plánu, zásad územního rozvoje nebo územního plánu na udržitelný rozvoj území (§ 18 odst. 1). Pro účely tohoto posouzení se zpracovává vyhodnocení vlivů na udržitelný rozvoj území. Jeho součástí je také vyhodnocení vlivů na životní prostředí, ve kterém se určí, popíšu a posoudí možné významné vlivy na životní prostředí vyplývající z politiky územního rozvoje, územního rozvojového plánu, zásad územního rozvoje nebo územního plánu a rozumná náhradní řešení s přihlédnutím k cílům posuzovaných dokumentů. Náležitosti tohoto posouzení jsou stanoveny v příloze k tomuto zákonu, včetně posouzení vlivu na předmět ochrany a celistvost evropsky významné lokality nebo ptačí oblasti.
26. Podle § 43 odst. 1 stavebního zákona územní plán stanoví základní koncepci rozvoje území obce, ochrany jeho hodnot, jeho plošného a prostorového uspořádání (dále jen "urbanistická koncepce"), uspořádání krajiny a koncepci veřejné infrastruktury; vymezí zastavěné území, plochy a koridory, zejména zastavitelné plochy, plochy změn v krajině a plochy přestavby, pro veřejně prospěšné stavby, pro veřejně prospěšná opatření a pro územní rezervy a stanoví podmínky pro využití těchto ploch a koridorů. Záležitosti nadmístního významu, které nejsou řešeny v zásadách územního rozvoje, mohou být součástí územního plánu, pokud to krajský úřad ve stanovisku podle § 50 odst. 7 z důvodu významných negativních vlivů přesahujících hranice obce nevyhloučí.
27. Podle § 43 odst. 3 věta první stavebního zákona územní plán v souvislostech a podrobnostech území obce zpřesňuje a rozvíjí cíle a úkoly územního plánování v souladu se zásadami územního rozvoje, s politikou územního rozvoje a s územním rozvojovým plánem.
28. Podle § 36 odst. 3 věta druhá stavebního zákona, zásady územního rozvoje ani vyhodnocení vlivů na udržitelný rozvoj území nesmí obsahovat podrobnosti náležející svým obsahem územnímu plánu, regulačnímu plánu nebo navazujícím rozhodnutím.

29. Podle § 55 odst. 3 věta třetí stavebního zákona se vyhodnocení vlivů změny územního plánu na udržitelný rozvoj území při uvedení územního plánu do souladu s územně plánovací dokumentací kraje nebo s územním rozvojovým plánem nezpracovává, v ostatních případech si pořizovatel k návrhu obsahu změny vyžádá stanoviska podle § 55a odst. 2 písm. d) a e); bez zohlednění těchto stanovisek nelze o pořízení změny územního plánu rozhodnout.
30. Podle § 23b odst. 3 stavebního zákona se územní rezerva při jejím vymezení neposuzuje z hlediska vlivů na udržitelný rozvoj území, na životní prostředí, ani na předmět ochrany nebo celistvost evropsky významné lokality nebo ptačí oblasti; uvedené vlivy se posuzují následně při aktualizaci nebo změně územně plánovací dokumentace, která má umožnit stanovené využití.

V./B/2) Vlastní posouzení

31. Soud souhlasí s navrhovatelem, že v případě celostátních železničních drah a dálnic I. a II. třídy stanoví § 10a odst. 1 zákona o posuzování vlivů na životní prostředí povinnost posouzení koncepcí obsahujících vymezení těchto záměrů z hlediska jejich vlivů na životní prostředí. Navrhovatelé nicméně přehlíží § 10i téhož zákona, který obsahuje zvláštní úpravu pro územně plánovací dokumentaci. V případě změny územního plánu vzniká dle odst. 2 věta třetí tohoto ustanovení povinnost provést vyhodnocení SEA pouze v případě, že tak stanoví krajský úřad na základě kritérií uvedených v příloze č. 8 zákona. Nelze se tak ztotožnit s argumentací navrhovatelů, že napadená změna č. 1a měla být posouzena z hlediska vlivů na životní prostředí automaticky. Určujícím prvkem je totiž v tomto případě stanovisko krajského úřadu.
32. K postupu krajského úřadu v těchto případech se přitom opakovaně vyjádřila judikatura správních soudů ve výše uvedených kauzách *Moravské Knínice II*, *Bořítov* a *Kuřim II*, kterou lze shrnout následovně. Stanovisko krajského úřadu je jiným úkonem správního orgánu ve smyslu § 158 odst. 1 správního řádu, na který se v souladu s § 154 správního řádu přiměřeně použije § 68 odst. 3 téhož zákona v rozsahu, v jakém je jeho použití potřebné. Krajský úřad je povinen své stanovisko odůvodnit za použití kritérií vymezených v příloze č. 8 k zákonu o posuzování vlivů na životní prostředí. Nedostatečné odůvodnění stanoviska, které nevyžaduje posouzení územního plánu z hlediska vlivů na životní prostředí, může vést ke zrušení územního plánu. Ze zákonné úpravy dále vyplývá pozitivní závaznost zásad územního rozvoje pro územní plán, tj. že územně plánovací dokumentace obce v souladu s § 43 odst. 1 a 3 stavebního zákona zpřesňuje a rozvíjí aspekty stanovené nadřazenou územně plánovací dokumentací. Zpracované posouzení vlivů na životní prostředí je pak v souladu s § 19 odst. 2 stavebního zákona součástí územně plánovací dokumentace; hierarchičnost daná pro celou územně plánovací dokumentaci proto *a maiori ad minus* platí i ve vztahu k posouzením vlivů na životní prostředí na úrovni obecní a krajské. Není tak pravda, že by posouzení vlivů na životní prostředí na obecní úrovni nemohlo obsahovat jiné informace než krajské posouzení. Naopak, posouzení vlivů na životní prostředí na úrovni územního plánu rovněž zpřesňuje a rozvíjí cíle a úkoly, které pro ně vyplynou ze zásad územního rozvoje (pakliže jsou splněny další zákonné podmínky pro povinnost provést SEA při pořizování územního plánu). To platí tím spíše, pokud posouzení vlivů na životní prostředí na úrovni zásad územního rozvoje stanovilo územně plánovacím dokumentacím dotčených obcí úkoly týkající se posouzení vlivu nově navržené dopravní infrastruktury na životní prostředí. V případě změny územního plánu pak nelze automaticky vycházet z § 55 odst. 3 věta třetí stavebního zákona: ten se vztahuje pouze na ty změny územního plánu, u nichž nelze rozumně předpokládat, že by mohly mít jiné vlivy na životní prostředí, než které již podléhaly posouzení v nadřazené územně plánovací dokumentaci. Princip zamezení opakovaného posuzování vyhodnocení vlivů změny územního plánu na udržitelný rozvoj území nelze vykládat v tom smyslu, že lze vynechat zákonem a judikaturou dovozené obsahové náležitosti dotčeného posouzení. To zkrátka musí někde v úplnosti a potřebné míře konkrétnosti proběhnout.
33. Ze správního spisu v nyní projednávané věci pak soud zjistil následující. Krajský úřad se k plánované změně územního plánu odpůrce poprvé vyjádřil ve stanovisku ze dne 4. 12. 2020, č. j.

JMK 166459/2020, v němž uplatnil požadavek na vyhodnocení SEA. Podle krajského úřadu jsou pokyny pro zpracování návrhu změny územního plánu příliš obecné, pokud jde o požadavky na prověření ploch pro parkování, stanovení podrobnějších podmínek pro stabilizované i zastavitelné plochy nebo převedení některých pozemků z plochy orné půdy – Nzo na plochu pro průmyslovou výrobu a skladování. V těchto případech nelze vyloučit, že změna územního plánu navrhne rámec pro budoucí povolení záměrů uvedených v příloze č. 1 zákona o posuzování vlivů na životní prostředí. S ohledem na princip předběžné opatrnosti je proto na místě požadovat provedení vyhodnocení SEA. Krajský úřad současně uvedl, že součástí změny je i uvedení územního plánu do souladu s nadřazenou územně plánovací dokumentací, což vyžaduje vymezení řady ploch a koridorů, mimo jiné i koridorů DZ11 a DS14. V tomto případě však s ohledem na § 55 odst. 3 věta třetí stavebního zákona nevzniká povinnost zpracovat posouzení vlivů návrhu územního plánu na životní prostředí.

34. Následně došlo k úpravě pokynů pro zpracování návrhu změny územního plánu. Krajský úřad pak v dalším stanovisku ze dne 26. 2. 2021, č. j. JMK 31572/2021, požadavek na vyhodnocení SEA neuplatnil. Dospěl k závěru, že jeho pochybnosti uvedené v přechodném stanovisku byly vyjasněny a změna územního plánu již nemá potenciál stanovit rámec pro budoucí povolení záměrů uvedených v příloze č. 1 k zákonu o posuzování vlivů na životní prostředí; současně tato změna nepředstavuje významnou změnu koncepce územního plánu jako celku a nezakládá rámec pro povinnost posouzení formou SEA vyhodnocení. Zopakoval též odkaz na § 55 odst. 3 věta třetí stavebního zákona.
35. Po veřejném projednání návrhu dne 25. 5. 2022 došlo k podstatné úpravě návrhu změny územního plánu včetně jejího rozdělení na změnu č. 1a a č. 1b, a proto byl krajský úřad ve smyslu § 53 odst. 2 stavebního zákona požádán o nové stanovisko. Krajský úřad tedy vydal dne 18. 8. 2023 stanovisko č. j. JMK 125187/2023, v němž neuplatnil požadavek na vyhodnocení SEA. V části odůvodnění relevantní pro nyní projednávanou věc uvedl:

OŽP s přiměřeným využitím rámcových kritérií dle přílohy č. 8 zákona o posuzování vlivů na životní prostředí vyhodnotil návrhy jednotlivých dílčích změn v rámci doložených „Pokynů k úpravě návrhu změny č. 1a Územního plánu Modřice“, které mají být předmětem předložené podstatné úpravy návrhu změny č. 1 ÚP a přitom zjišťoval, zda a v jakém rozsahu může tato navrhovaná podstatná úprava vážně ovlivnit životní prostředí a veřejné zdraví. Použil přitom kritéria, která charakterizují na jedné straně vlastní koncepci (ÚP) a příslušné zájmové území, na druhé straně z toho vyplývající významné potenciální vlivy na obyvatelstvo a životní prostředí; přičemž dospěl k následujícím závěrům:

Dílčí úpravy znamenající uvedení ÚP do souladu s nadřazenou územně plánovací dokumentací (v tomto případě především úpravy koridorů pro nadmístně významné záměry v souladu se Zásadami územního rozvoje Jihomoravského kraje, v platném znění - dále jen „ZÚR JMK“) mohou sice stanovit rámec pro umístění záměrů uvedených v příloze č. 1 k zákonu o posuzování vlivů na životní prostředí, nicméně dle závěrů OŽP nelze relevantní odborné vyhodnocení dopadů realizace těchto případných záměrů na životní prostředí a veřejné zdraví provést v této fázi v podrobnosti ÚP. Toto vyhodnocení v dostatečné podrobnosti je možné vždy až na základě posouzení konkrétního záměru (který bude v dané ploše případně umístován) dle zákona o posuzování vlivů na životní prostředí - a to na základě znalostí o jeho konkrétním navrženém technickém a provozním řešení, přesném rozsahu atd. Předmětné koridory byly posouzeny procesem SEA již v rámci zpracovávání ZÚR JMK, resp. jejich změny a SEA vyhodnocení by v tomto případě vzhledem k charakteru a podrobnosti vstupních podkladů nemohlo přinést žádné relevantní nové informace. Současně vzal OŽP v této věci v potaz také fakt, že uvedení ÚP do souladu s územně plánovací dokumentací vydanou krajem (v tomto případě ZÚR JMK), územním rozvojovým plánem a schválenou PÚR je dle § 54 odst. 6 stavebního zákona zákonnou povinností dané obce a současně v souladu s § 55 odst. 3 věty třetí stavebního zákona nezakládají tyto požadavky (představující uvedení ÚP do souladu územně plánovací dokumentací kraje nebo územním rozvojovým plánem) samy o sobě povinnost zpracovat SEA vyhodnocení.

36. Krajský soud dospěl k závěru, že stanoviska krajského úřadu ve svém souhrnu nemohou obstát. Pokud krajský úřad (zejména v případě prvních dvou stanovisek), založil svůj závěr o nepotřebnosti vyhodnocení SEA na § 55 odst. 3 věta třetí stavebního zákona, jde o nezákonný postup, neboť toto ustanovení, jak vyplývá ze shora uvedené judikatury, nelze aplikovat automaticky. Předmětem změny č. 1a byly mimo jiné i koridory DZ11 a DS14, které spadají pod přílohu č. 1 zákona o posuzování vlivů na životní prostředí, a proto byly i předmětem vyhodnocení SEA k ZÚR JMK. Z odůvodnění stanovisek krajského úřadu však není zřejmé, z čeho krajský úřad dovozuje, že tyto koridory nemohou mít jiné vlivy na životní prostředí, než které již byly posouzeny v nadřazené územně plánovací dokumentaci. Ze stanovisek krajského úřadu nelze zjistit, kde konkrétně bylo v krajském vyhodnocení SEA provedeno zhodnocení stávajících a předpokládaných vlivů navrhovaných koridorů v rozsahu a podrobnosti náležející územnímu plánu, a že tudíž další vyhodnocení SEA by bylo jen opakováním téhož. Stanoviska neuvádí, kde jsou popsány a vyhodnoceny vlivy těchto plánovaných koridorů na obyvatelstvo, území a životní prostředí Modřic včetně vlivů sekundárních, synergických, kumulativních, krátkodobých, střednědobých a dlouhodobých, trvalých a přechodných, kladných a záporných. Tvzení krajského úřadu, že vyhodnocení SEA by nemohlo přinést žádné nové informace, je jen obecnou proklamací, která není podepřena žádnými konkrétními zjištěními nebo odkazy na nadřazenou územně plánovací dokumentaci. Soud nadto zdůrazňuje, že v případě koridorů DZ11 a DS14 šlo o převedení územních rezerv do návrhových ploch, přičemž v takovém případě vyhodnocení SEA předpokládá § 23b odst. 3 stavebního zákona. Nezdůvodněnou aplikací § 53 odst. 3 věta třetí stavebního zákona se tak krajský úřad dostal do rozporu též s tímto ustanovením.
37. Nedostatečné je též tvrzení krajského úřadu, že přiměřeně využil přílohu č. 8 zákona o posuzování vlivů na životní prostředí. Pokud zákonná úprava stanoví, že krajský úřad uplatní požadavek na vyhodnocení SEA na základě těchto kritérií, pak je nezbytné, aby krajský úřad v odůvodnění svého stanoviska uvedl, jaká kritéria vzal za relevantní, jak je konkrétně posoudil a s jakými závěry. Povšechný odkaz na tato kritéria bez jakéhokoli bližšího rozboru nutně vede soud k závěru, že stanovisko krajského úřadu nedostalo požadavkům § 10i odst. 2 věta třetí a je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.
38. Pokud krajský úřad bez bližšího vysvětlení tvrdí, že vyhodnocení v dostatečné podrobnosti je možné vždy až na základě posouzení konkrétního záměru (který bude v dané ploše případně umístěn), pak zřejmě zaměňuje vyhodnocení EIA s vyhodnocením SEA.
39. Navrhovatelé mají pravdu též v tom, že krajský úřad nevzal v potaz úkoly uložené v čl. 129b písm. d) a e), které do ZÚR JMK vložila jejich aktualizace č. 1 a upravila jejich aktualizace č. 3. Podle písm. d) patří mezi úkoly územního plánování *zpřesnit a vymezit koridor DZ11 s cílem minimalizace dopadů na obytnou zástavbu, s ohledem na potřebu protiblukových opatření (např. protiblukové stěny, zemní valy) a s ohledem na zmírnění pohledového působení trati (např. vegetační bariéry, překrytí, ozelenění). Zajistit územní podmínky pro zachování či nahrazení stávající průchodnosti územím*. Podle písm. e) náleží mezi úkoly územního plánování také *zajistit územní podmínky pro nadstandardní protibluková opatření (např. překrytí, tunel, tubus) zejména při průchodu trati lokalitami Modřice, Popovice, Rajhrad, Vranovice, Pouzdřany, Popice*. Obdobně dle bodu 102 písm. b) ZÚR JMK je úkolem územního plánování *zpřesnit a vymezit koridor dálnice D52/JT s ohledem na optimalizaci trasy v rámci koridoru s cílem minimalizace dopadů na obytnou zástavbu, zajistit splnění hlukových limitů, zachování funkcí skladebných prvků ÚSES, minimalizaci rozsahu záboru ZPF a PUPFL, minimalizaci vlivů na ochranné pásmo vodních zdrojů II.b stupně, odtokové poměry a čistotu povrchových vod*.
40. Jde o promítnutí vyhodnocení SEA k ZÚR JMK. Pokud krajský úřad dospěl k závěru, že vyhodnocení SEA není ve vztahu ke změně č. 1a potřeba, měl konkrétně uvést, jak tedy byly ve změně č. 1a splněny úkoly obsažené v bodech 102 písm. b) a 129b písm. d) a e) ZÚR JMK. To však neučinil. Na věci nic nemění ani argumentace odpůrce, který odkazuje na bod 3.2 změny č. 1a. Z něj vyplývá, že odpůrce ve vztahu ke koridoru DZ11 převzal výše uvedený text bodu 129b písm. d) a e) ZÚR JMK. Úkolem pro územní plán však nebylo převzetí textu, nýbrž zpřesnění

a vymezení koridoru DZ11 s ohledem na konkrétně uvedené podmínky. Ze změny č. 1a však nevyplývá, jak byly při vymezení koridoru DZ11 konkrétně minimalizovány dopady na obytnou zástavbu a zajištěna průchodnost územím či zajištěny územní podmínky pro nadstandardní hluková opatření. Odpůrce dále odkázal na stanovisko nadřízeného orgánu územního plánování ze dne 1. 7. 2024, č. j. JMK 96701/2024. V něm je mimo jiné uvedeno, že *v územním plánu lze řešit ty stanovené úkoly pro územní plánování, které odpovídají svou podrobností a obsahem tomu, co dle platné legislativy může být obsaženo v územním plánu. (...) Část požadavků obsažená v úkolech pro územní plánování, která svou podrobností neodpovídá řešení územního plánu, bude uplatňována a posuzována až v následných řízeních, nikoliv ve změně územního plánu.* Toto zcela obecné konstatování ovšem nijak nevyvrací konkrétní námitku navrhovatelů týkající se úkolů vyplývajících z bodů 102 písm. b) a 129b písm. d) a e) ZÚR JMK a je v zásadě důsledkem nepřezkoumatelného stanoviska krajského úřadu dle § 10i odst. 2 zákona o posuzování vlivů na životní prostředí, v němž měly být tyto úkoly řešeny.

41. Na základě výše uvedeného soud dospěl k závěru, že stanoviska krajského úřadu vydaná podle § 10i zákona o posuzování vlivů na životní prostředí jsou v rozporu s § 55 odst. 3 a § 23b odst. 3 stavebního zákona a § 10i odst. 2 věta třetí zákona o posuzování vlivů na životní prostředí a jsou nepřezkoumatelná pro nedostatek důvodů. V důsledku vadného postupu krajského úřadu nebylo postaveno najisto, zda má být provedeno vyhodnocení SEA změny č. 1a. Navrhovatel b) a členové navrhovatele a) jsou však tímto postupem dotčeni na svých právech na vlastnictví a na příznivé životní prostředí, neboť k vymezení koridorů DZ11 a DS14 došlo bez náležitého přihlédnutí k vlivům, které mohou v území vyvolat. Tato vada má proto za následek nezákonnost změny č. 1a v napadeném rozsahu.
42. Soud naopak v souvislosti s výše uvedenými námitkami navrhovatelů nepřezkoumával vyhodnocení SEA pro ZÚR JMK a A3a ZÚR JMK, neboť nebyly předmětem řízení (tím je výlučně změna č. 1a). Zásady územního rozvoje a jejich aktualizace jsou opatřeními obecné povahy, které mohou být včetně svých podkladů samostatně přezkoumány správním soudem.

V./C) Nezákonné vypořádání námitek navrhovatele b)

43. Podle §172 odst. 5 věta čtvrtá správního řádu se rozhodnutí o námitkách, které musí obsahovat vlastní odůvodnění, uvede jako součást odůvodnění opatření obecné povahy.
44. Rozhodnutí o námitkách je autonomní částí odůvodnění územního plánu nebo jeho změny. Dle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu jsou přitom na odůvodnění rozhodnutí o námitkách kladeny srovnatelné požadavky jako na odůvodnění individuálního správního aktu dle § 68 odst. 3 správního řádu (srov. např. rozsudek ze dne 20. 2. 2016, č. j. 5 As 94/2015-79). Odpůrce se tedy musí se vznesenými námitkami logicky, srozumitelně a přezkoumatelně vypořádat.
45. Navrhovatel b) vznesl v řízení o změně č. 1a celkem 19 námitek. Soud v první řadě neshledává pochybení odpůrce v tom, že o těchto námitkách rozhodl jediným výrokem. Z ničeho nevyplývá, že by byl odpůrce povinen rozhodnout o každé námitce individuálně. Navrhovatelé pak konkrétně zpochybňují vypořádání námitek č. 2, 3, 6, 7 a 19.
46. Námitkou č. 2 navrhovatel b) brojil proti tomu, že nebylo provedeno vyhodnocení SEA změny č. 1a, přičemž jeho námitky byly obdobné návrhovým bodům, které soud posuzoval výše. Odpůrce na tuto námitku reagoval tak, že shrnul obsah prvních dvou stanovisek krajského úřadu citovaných výše. Odpůrci by tak bylo možno vytknout, že nezmínil poslední stanovisko krajského úřadu ze dne 18. 8. 2023, č. j. JMK 125187/2023. To však na podstatě argumentace navrhovatele ničeho nemění, neboť tou je především fakt, že je odpůrce vázán závaznými stanovisky krajského úřadu a o podané námitce ani nemohl rozhodnout jinak. Rozhodnutí o námitkách tak v tomto ohledu ob stojí. Skutečnost, že se stanoviska krajského úřadu ukázala následně vadnými, má za následek nezákonnost napadeného opatření obecné povahy, jak bylo uvedeno výše, nikoliv nezákonnost rozhodnutí o námitkách.

47. V námitce č. 3 navrhovatel b) namítal, že pořizovatel změny č. 1a (Městský úřad Šlapanice) přípisem ze dne 14. 8. 2023 zaslal zpracovateli pokyny k úpravě změny č. 1a, aniž by tyto byly předem schváleny zastupitelstvem odpůrce. Odpůrce na tuto námitku reagoval tak, že *pokyny zasláné zpracovateli změny vzešly z vyhodnocení projednání návrhu změny ÚP. Na program zastupitelstva byl tento bod zařazen nad rámec zákonných povinností, aby zastupitelé i občané byli nadstandardně informováni o průběhu pořizování změny ÚP. (...). Stavební zákon neukládá povinnost schvalovat pokyny pro úpravu návrhu Změny ÚP zastupitelstvem.* S touto argumentací se soud ztotožňuje. Odpůrce postupoval v souladu s § 55b odst. 10 ve spojení s § 53 odst. 1 a 2 stavebního zákona. Po veřejném projednání pořizovatel ve spolupráci s určeným zastupitelem vyhodnotil výsledky projednání a zajistil úpravu návrhu změny územního plánu zmiňovaným přípisem zpracovateli. Jelikož došlo k podstatné úpravě návrhu, vyžádal si též příslušná stanoviska a následovalo opakované veřejné projednání v souladu s § 53 odst. 2 stavebního zákona. Ten však v těchto případech nepředpokládá ingerenci zastupitelstva obce. To by muselo schválit další postup pouze tehdy, došlo-li by k úplnému přepracování změny územního plánu ve smyslu § 53 odst. 3, neboť pak mu taková pravomoc vyplývá z § 51 odst. 3 stavebního zákona. K tomu však v projednávaném případě nedošlo. Pokud tedy byly pokyny pořizovatele předloženy následně zastupitelstvu ke schválení (dne 4. 9. 2023), stalo se tak skutečně nad rámec úpravy stavebního zákona. Námitka navrhovatelů je nedůvodná a soudu ostatně vůbec není zřejmé, jak se navrhovatelů mohl popisovaný postup odpůrce dotknout na jejich právech. Soud proto pro nadbytečnost neprováděl k důkazu listiny předložené navrhovateli – materiál pro zasedání Zastupitelstva města Modřice konaného dne 4. 9. 2023 a zápis z tohoto zasedání.
48. Podle navrhovatelů se odpůrce vůbec nevyjádřil k námitkám č. 6 a 7. Soud se nicméně ztotožňuje s vyjádřením odpůrce, že tato argumentace navrhovatelů je čistě účelová. Námitky navrhovatele b) č. 6 a č. 7 zcela zjevně navazují na námitku č. 5, s níž se odpůrce komplexně vypořádal, čímž odpověděl i na tyto námitky.
49. Konečně v námitce č. 19 navrhovatel b) uvedl: *postup KHS JMK byl natolik vadný, že nedošlo k ochraně veřejných zájmů a tím došlo i k zásahu do práv Navrhovatelů, zejména práva na příznivé životní prostředí a práva vlastnického. KHS JMK je dotčeným orgánem státní správy, který je odpovědný za hájení veřejných zájmů z hlediska ochrany obyvatelstva mj. ve věcech ochrany proti nadlimitnímu hluku a ochrany veřejného zdraví obecně (což nelze naplnit, pokud KHS JMK nevezme v úvahu i otázky znečištění ovzduší). Na tuto svoji odpovědnost KHS JMK rezignovala.* Podle názoru soudu je námitka formulována natolik obecně a neurčitě, že ani ve spojení s ostatními námitkami z ní nelze zjistit, jaký postup nebo úkon KHS JMK byl vadný a proč. Soud proto zcela aprobejuje postup odpůrce, který tuto námitku označil za irelevantní s tím, že nesměruje k návrhu změny č. 1a, nýbrž proti činnosti KHS JMK.
50. Veškeré výtky navrhovatelů proti rozhodnutí odpůrce o námitkách jsou tedy dle soudu neopodstatněné.

VI. Závěr a náklady řízení

51. Jelikož soud shledal návrh důvodným, zrušil změnu č. 1a v napadeném rozsahu ke dni právní moci rozsudku (§ 101d odst. 2 věta první s. ř. s.).
52. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. věta první, podle níž měl-li účastník řízení ve věci plný úspěch, má právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Odpůrce nebyl ve věci úspěšný, a proto právo na náhradu nákladů řízení nemá. Navrhovatelé byli naopak úspěšní zcela, a proto právo na náhradu nákladů řízení mají. Náklady navrhovatelů jsou tvořeny odměnou jejich zástupkyně za dva úkony právní služby (převzetí a příprava zastoupení, sepis návrhu,) podle § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), přičemž mimosmluvní odměna za jeden úkon právní služby činí při zastupování dvou účastníků částku 8 316 Kč [§ 7, § 9 odst. 5 a § 12 odst. 4 advokátního tarifu]. Soud navrhovatelům nepřiznal odměnu jejich zástupkyně za repliku k vyjádření odpůrce. Soud

navrhovatele k této replice nevyzýval a přes značnou délku této repliky v ní navrhovatelé pouze opakují již vyřčené. Výdaje na toto vyjádření proto soud nepovažuje za účelně vynaložené. Dále navrhovatelům náleží náhrada hotových výdajů jejich zástupkyně v paušální výši 450 Kč za každý úkon právní služby (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu). K tomu soud připočetl zaplacené soudní poplatky ve výši 10 000 Kč. Celkem tedy navrhovatelům na náhradě nákladů řízení náleží částka ve výši 27 532 Kč. Soud odpůrci uložil zaplatit náhradu nákladů řízení k rukám zástupkyně navrhovatelů v přiměřené lhůtě.

53. Výrok o náhradě nákladů řízení osoby zúčastněné na řízení se opírá o § 60 odst. 5 s. ř. s., podle něhož má osoba zúčastněná na řízení právo na náhradu nákladů řízení, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil. Soud osobě zúčastněné na řízení žádnou povinnost neuložil, a proto právo na náhradu nákladů řízení nemá.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 2. září 2026

Mgr. Petr Šebek v. r.
předseda senátu